

pevnost

p

edice

Ondřej
S. Nečas

Zkažené sémě

Ondřej S. Nečas

ZKAŽENÉ SÉMĚ

Ondřej S. Nečas

ZKAŽENÉ SÉMĚ

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Ondřej S. Nečas, 2013
Cover © Jan Štěpánek & Lukáš Tuma, 2013
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2013

ISBN 978-80-7425-175-7

1. Kapitola

Je možné nahmatat strach? Anebo, což je možná správnější otázka, je možné popsat jej slovy? Víím, že některá slova dovedou zraňovat – a tím nemyslím urážky nebo pravdu, která bolí. Ne, nic tak konkrétního. Jsou slova, která nemají žádný skutečný význam, a přesto dokáží v mysli člověka vyvolat nechuť, odpor, dovedou šokovat a vzbudit strach. Usadí se v mozku jako semeno a s pomocí živné půdy útržků myšlenek, vzpomínek a pocitů, všeho co najdou, se rozrostou do obludné velikosti. Chcete je vyrvat, navždy zapomenout, ale nejde to, zůstávají ve vás, myšlenky na ně narážejí a krotí se pod jejich dotykem.

Zvláštní je, jak lidé někdy tato slova milují. Přitahují je. Rádi je čtou, rádi se nechají děsit. A tohle já umím. Znímám to tajemství, ten trik jak lidi vystrašit či zhnusit... vlastně na tom nic není.

Čeho se opravdu bojíte? A zeptám-li se jinak – skutečně to chcete vědět?

Pak tedy zaplaťte, pánové a dámy, měďák či dva, ne víc, než můžete postrádat.

„Toužíte po strachu, slečno s roztomilým čepečkem? Ten mladý muž vás jistě ochrání, však ví jak na to. Děkuji zdvořile. A vy, pane, jistě se již nemůžete dočkat příležitosti předvést svou srdnatost. Děkuji vám. Madam, račte dál i se svým psíkem, zadní řada bývá bezpečnější. Klaním se, vaše

vznešená štědrosti, och, to ani nemuselo být. Jen vstupte, vážení, jen dál! Nikdo další? Prosím, neváhejte, máte poslední příležitost. Naše představení začíná...“

Stan byl malý a stísněný, jen dvě řady lavic a prázdný kousek ušlapané země před nimi, vysoká židle a černá plachta pošitá hvězdami. Když se zatáhl cíp kryjící vchod, bylo uvnitř přítmí, alespoň v kontrastu s ostrým sluncem venku. Paprsky pronikaly horní šedou plachtou jako ozvěna vnějšího letního dne, publikum mžouralo do šera a netrpělivě očekávalo, co za své peníze bude moci spatřit.

„Den se odívá do soumraku a smutný čas půlnoční, ten mrazivý přítel sudiček, spěchá svým belhavým krokem, odsouzen nezmeškat, tak jako včera, jako každý den.“

Postava v černém, patřící muži, kterého již diváci viděli venku, se vyloupila ze záhybu plachty. Štíhlá a s vláčnými pohyby, jako dřevěná loutka na provázku, v rozverných šatech s nabíranými rukávy, krajkovým límcem a botami s dlouhou špičkou, trochu jako harlekýn, který odložil pestré barvy a nechal si pouze elegantní čern. Vlasy měl zplihlé jako voda stékající po kameni; rámovaly obličej, v němž seděly temné, pronikavé oči.

„Čas kouzel, čas umrlců bloudících na hraně zapomnění teď klepe na vaše dveře. Co to jen slyšíte v bezměsíčné noci? Zda není to nářek těch, které jsme vykázali, odsoudili do vyhnanství ve vlhkých hrobech, nedbajíce, že i nás čeká ten stejný osud? Kdo by se odvážil teď pohlédnout do temnoty, vejít do ní a nechat ji, aby jej obklopila? Ten pár očí, který se leskne někde v hloubi jakékoliv tmy, ten který vždycky naleznete, když se díváte dost dlouho, ptáte se, komu patří? Vzpomeňte, čím jste jej dokázali zaplašit. A povede se to příště zas?“

Jeho hlas byl zastřený, šeptem vyrážený, přesto dost hlasitý, aby dolétl i do zadní řady. Obecenstvo ztichlo a nasloučalo, nikdo nezakašlal ani se nezavrtěl na vratké lavici. Bylo brzké odpoledne a soumrak měl přijít až za dlouhý čas, přesto se zde, v dusném horku stanu, zdálo, jako by slova temného mluvčího přiváděla noc.

„Čas kouzel nastává. Hleďte! Co nyní spatříte, pravím, vám nedá spát. Uvidíte věci tajemné, věci děsivé, jaké jen málo očí doposud mohlo beztretně zhlédnout. Dívejte se, pozorně se dívejte! Přichází mistr Bruno Vardi, pán přízraků, krotitel temnoty, hráč nejtemnějších snů.“

Plachta se znovu rozevřela a vešel kouzelník. Měl plášť zvenku rudý a zevnitř černý, stejně černé měl i šaty pod ním, takže se jeho tělo ztrácelo v záblescích červeně, jako by mizelo v plamenech a zas se objevovalo. Hlavu mu přikrývala černá skořepina, tvář bíle nalíčená, oči a ústa zvýrazněná černou linkou. Nepromluvil, jen natáhl ruku a zůstal stát, hleděl do publika a jeho oči se dívaly na všechno a nikam.

„První kouzlo,“ pravil černý harlekýn, „je z rodu proměn. Kdo z vás se uvolí vyzkoušet moc mistra čaroděje? Snad vy, madam, máte dost kuráže?“

Dáma, na kterou ukázal, vstala jako v transu. Její manžel, sedící vedle, se ji pokusil zadržet, ale ona na něj ani nepohlédla; kráčela mezi diváky až na pódium, kde přijala ruku čaroděje, a nechala se usadit do židle.

Kouzelník mávl kolem její hlavy několikrát rukama, jeho plášť se míhal jako červená plachta ve vichřici. Stále mlčel, úkolem mluvit byl patrně pověřen muž v černém.

„Myslíte snad, že vaše tělo je nedotknutelná svatyně, že patří jen vám a temné síly nad ním nemají moc? Připadáte si uvnitř vlastní kůže v bezpečí?“

Kouzelník vylovil ze záhybů pláště stříbrný pohár a podal jej dámě na stoličce. Vzala jej a napila se, bez jediného zaváhání.

Temný muž zatím zvedl stojan ležící na zemi a postavil jej vedle židle. Pak další – úplně stejný – z druhé strany. Byly to jen železné tyče s dřevěnými podstavci, nahoře měla každá hák, na který se zavěšovala opona z modrého plátna. Diváci mohli naposled zahlédnout dámu na stoličce; sedící bez hnutí, s očima zabořenýma do země... pak kouzelník trhl šňůrou a vše přikryla plachta.

„Každý se může proměnit, podoba je jen odrazem naší mysli a měníme ji častěji, než se nám zdá. Zuřivost z nás udělá šelmu, smích opici, chtíč nás často změní ve zvíře, kterému dosud nenašli jméno. Svě proměny někdy ovládáme, někdy ne, nezřídka je stavíme běžnými. Moc kouzel však je větší než chabé myšlenky, kterým jsme uvykli. Dívejte se!“

Diváci se naklonili dopředu a sledovali vlnící se oponu, již se kouzelník chystal strhnout.

„Čas kouzel nadešel!“

2. Kapitola

Po cestě cválala trojice jezdců a jeden kůň táhnoucí káru. Pohled na ně by asi v leckterém pozorovateli vzbudil myšlenku, že nejlepší bude, když jim půjde z cesty, ale že by to měl udělat co možná nenápadně, poněvadž příliš okaté vyklizení pole by mohlo napovídat, že nemá tak docela čisté svědomí, a to by se jezdcům nemuselo líbit.

Postava jedoucí v čele jako kdyby splývala s koněm v jednu bytost, tak vláčné a přirozené byly její pohyby v sedle. V světle hvězd a malého srpku měsíce se zvláště třpytily krátce ostříhané vlasy, naopak tvář pod nimi zůstávala ve stínu. Přesto by pozorný divák vycítil ženský půvab v jejích rysech; spíše tušený, vyčtený z pohybů hlavy a sem tam zatoulaného záblesku světla, který odhalil křivku nosu, skráně, odrazil se v oku.

Tvary postavy nikterak nenapovídaly, že jde o dívku – kazajka a nohavice z šedivé kůže jí přesně padly a byly jistě pohodlné, avšak ozdobností neoplývaly a dokázaly setřít většinu z jejích ženských rysů. O zbytek se postaral šedivý plášť volně visící z ramen, takže nechával za krkem dostatek místa pro toulec s lukem a šípy.

Víla Liliana si nikdy nepotrpěla na marnivost, žila mezi lidmi dost dlouho, aby se jí zhnusily všechny zde obvyklé způsoby nazírání na ženskou krásu, plné pokroucených významů, které tak prosté věci muži dávají, a nečistých triků,

k nimž ji užívají ženy. Byla raději, když si ji náhodný divák spletl s chlapcem, než když na ni zíral jako na bytost, jejíž vzhled je jeho společenskou povinností zhodnotit, nejlépe pohledem, jaký sám považuje za světácky mnohoznačný a který má ve skutečnosti tolik nenucenosti jako rána kládívem mezi oči.

To druhá z jezdkyň, Jasina, bojovnice zvaná Železná tykev, takové problémy už dávno neznala, protože jí mohl adresovat lascivní pohled jedině blázen anebo někdo, komu nebude vadit, když bude v následující chvíli sbírat po zemi vlastní zuby. Nepatřila k lidem, kteří si zakládají na tom, že vypadají jako rváči, kterým byste nechtěli zkřížit cestu; ne, žádné pěstěné jizvy či lesklé, kovové a ostré doplňky oděvu. Období, kdy nosila hrudní plát se zubatými lebkami a přilbu s ocelovými bodci, již měla za sebou, dnes už jí nebyly k ničemu, nepotřebovala nosit atributy nebezpečnosti. Už je měla pod kůží. Což na druhou stranu nebyla taková výhra, poněvadž kůži na rozdíl od přilby nemůžete svléknout.

Stačil jí jen pohled, aby každý z jejích protivníků pochopil, že ona není člověk, s nímž si můžete zahrávat – jediný pohled, který se naučila vrhat do tváře světu, nástroj, kterým si dokáže vydobýt respekt, a získala v tom takovou zručnost, až se ten pohled stal její součástí. Kdyby jej odložila, už by to nebyla ona.

Jiné ženy umějí dosáhnout svého například pomocí své krásy – a i jejich krása se časem stane krunýřem, z něhož nemohou uniknout. Kráska, která láme srdce mocným, aby získala bohatství či vliv, si může stokrát namlouvat, že je to jen maska, kterou klidně sundá a prožije život po boku chudého, věrného farmáře, jak o tom čítává v dívčích romá-

nech. Záhy zjistí, že když odložíte některé masky, nenajdete pod nimi nic. Alespoň nic, co by vás uspokojilo.

Jasina si už dávno nenamlouvala, že by mohla prožít třeba jen jednu kapitolu takového románu. Uvědomovala si, že ženy vysoké šest stop a tři palce, které pěstí prorazí smrkovou fošnu a v dlani rozmáčknou ořech, nebývají častými hrdinkami pěvců milostných balad. V současnosti prožívala jakýsi blíže neurčený vztah se strážníkem městské hlídky Ctimírem Žitkem, posledním z trojice jezdců – vztah, který dosud nejistě přežíval snad právě proto, jak byl nepravděpodobný, protože dokázal proklouznout ochranným valem její nepřístupnosti. Ctimírovi bylo osmnáct, jí dvaatřicet. On byl nesmělý mladík, jakému mají dívky jeho věku sklon se pošklebovat, jen aby samy sobě dokázaly, jakou mají cenu (aby vzápětí podlehly prvnímu hulvátovi, který na ně kývne malíčkem). A ona... ona vyrostla mezi pouličními rváči, kdysi si vydělávala jako zápasnice v bitkách bez pravidel a poznala v životě tolik svalnatých hlupáků, že jí přátelství někoho, kdo umí naslouchat a možná trochu moc mluví, ale dokáže se vcítit a porozumět, připadalo jako malý poklad.

Ctimír sám měl ve zvyku brát život takový, jaký je, a nedělat si starosti. Bylo v tom cosi osvěžujícího.

Posledním členem družiny byl golem, který bůhví kde přišel ke jménu Neotesánek. Byl to tvor... či snad bytost... no, zkrátka, oživlá kamenná socha přibližně lidské velikosti a vzezření, pokud trošičku natáhneme význam slova „lidský“ a přimhouříme oči nad tváří, jež se skládala vlastně jen z ploského nosu, malých kamenných oček a úst připomínajících puklinu ve skále. Rabín, který před lety Neotesánka stvořil, použil inovativní technologii kamene namísto hlíny,

snad z důvodu vyšší odolnosti takového materiálu, snad měl i jiné důvody, to nikdo nevěděl – zmíněný muž opouštěl město ve chvatu, pronásledován rozvášněným davem lidí, jichž se dotkly některé jeho jiné pokusy, takže jej v *této* věci nikdo nestačil požádat o upřesnění.

V důsledku těchto událostí získal Neotesánek nezávislost a rozhodl se ji využít ve službách bludovské městské hlídky. Jeho duševními schopnostmi si nebyl nikdo zcela jistý; občas míval problémy s pochopením některých ne zcela jednoznačných rozkazů, avšak ve chvílích, kdy jste to nejméně čekali, dokázal projevit překvapivou schopnost sarkasmu a smyslu pro černý humor.

Naproti tomu jeho fyzické schopnosti mohl těžko někdo zpochybnit, a tak se stal vítanou posilou městské stráže, kde mohla najít skvělé uplatnění jeho dovednost otevřít letmou ranou pěsti zamčené dubové dveře nebo naopak uzavřít dveře tak, aby nikdo nemohl projít, jen tím, že se postavil mezi veřeje.

Jednou z mála nevýhod jeho kamenné podoby pro povolání strážníka byl fakt, že se nenašel kůň, který by jej unesl na hřbetě, a tak v případech, kdy bylo cestování koňmo zcela nezbytné, musel vzít za vděk károu zapřaženou za valacha či mezka. Nebylo mu to nijak proti mysli a od chvíle, kdy projeli městskou bránou, se zpod plachty kryjící káru ozývalo pravidelné chrápání.

Byla teplá letní noc, příjemná na projížďku, hvězdy svítily jasně, takže i zde, na cestě lemované lesem, bylo vidět docela dobře. Přesto by asi většina obyvatel města dala přednost tomu trávit čas v posteli místo v sedle a ti čtyři nebyli výjimkou, avšak povinnost příslušníka městské stráže se zřídka ptá na vaše touhy.

„Vemte si třeba takového městského rasa,“ promluvil Ctímír Žitko, protože jen nerad zůstával delší dobu zticha. „Chápete, člověk, který zametá ulice, chytá toulavé psy, odklízí mršiny, sbírá odpadky... Z hlediska společnosti je to jeden z nejužitečnějších obyvatel města, jeden každý z nás mu vděčí za to, že když ráno vyjde z domu, nemusí se brodit špínou, tedy aspoň ne tolik. Ale požívá snad nějakou úctu? Ne, štítí se ho i žebráci.“

„No jo,“ odpověděla Jasina, protože věděla, že ji to stejně nemine. „Jestli ono to není tím, že takovou práci nedělají lidé, s kterými by ses chtěl znát. Dělá ji ten poslední, na koho zbude. Je to hnus, ale někdo to dělat musí.“

„A co třeba kat?“ pokračoval Ctímír. „To není řemeslo, které by se dalo strčit prvnímu pobudovi, co si chce vydělat pár grošů, v tom se musíš vyučit. On dělá práci, kterou ne že by nikdo jiný dělat nechtěl – on by ji hlavně jen tak někdo nezvládl.“

„A ty máš pocit, že i katům by se měla projevovat úcta?“

„Je to stejné. I on zbavuje svět špíny, svým způsobem, a zase je to práce, kterou někdo dělat musí. Měli bychom být rádi, že je tu někdo, kdo se toho chopil; místo toho má kat v hospodě zvláštní stůl, aby nikdo nemusel sedět vedle něj, a musí bydlet mimo město. Je to nečistá osoba, protože zachází se špínou.“

„Život není fér,“ zabručela Jasina a pátrala zrakem po okolních stromech. Všude byl klid a nehybná temnota. Teprve po několika okamžicích jí došlo, jak to Ctímír myslel.

„Chceš říct, že i my jsme takové nečisté osoby?“ nadhodila.

„Slyšelas, že by někdo pozdravil strážníka? ‚Dobrý den, jak jde služba, nechcete zaskočit na šálek čaje, když tu tak strážíte naše bezpečí?‘“

„Aspoň po nás nikdo nic nehází,“ ozvala se Liliana. „Bludov je tolerantní město, náhodou. Sice tě budou považovat za svinstvo na podrážce, ale nenapadne je, sotva uvidí, že jsi menší nebo větší nebo jinak oblečený, než bys měl být, že by byl dobrý nápad chytit tě a pověsit na náměstí nebo aspoň na tebe uspořádat hon s holemi a shnilou zeleninou.“

„Říkám jenom,“ vedl si Ctimír svou, „že bychom měli něco dělat pro vylepšení pověsti strážníků. Mohli bychom si založit třeba cech, s tajnými přijímacími obřady, insigniemi, schůzemi, vším co k tomu patří.“

„Mně by stačilo, kdyby nám aspoň čas od času někdo slušně zaplatil,“ odfrkla si Jasina. „Bez tajných obřadů se obejdu, ale tyhle noční služby mimo město by mohl někdo ocenit.“

„Slyšel jsem,“ nevzdával se Ctimír, „že když měl cech řezníků minulý týden výroční ples, přišli jim tam čtyři radní. Čtyři! Moje máma jim na tu slávu pekla koláče, sešla se tam spousta nóbl hostů, všechno na vysoké noze. A přitom – je zas tak velký rozdíl mezi řezníkem a katem, ptám se? Čím to, že jedni patří k váženým občanům města a druzí jsou níž než poslední nuzák?“

„Jo, a my jsme zase skoro to samé jako královská garda,“ odvětila Jasina již trochu popuzeně, „a přitom oni jsou banda frajírků v blýskavých uniformách, kteří se celé dny učí správně pochodovat, a my jsme ti, kdo musí přežít v ulicích a ještě při tom tu a tam dopadnout nějakého vraha nebo podvodníka. Za poloviční žold, když to jde dobře.“

„Já jsem ale chtěl říct...“ namítl Ctimír, avšak Liliana jej přerušila zasyknutím. Uslyšeli zvuk kopyt blížících se jezdců.

Za pár okamžiků se před nimi ze tmy vyloupili první z nich – dva muži na koních a s pochodněmi v rukou. Na

sobě měli tmavé pláště a zamračené pohledy ve tvářích. Ten vyšší zvolal: „Stát, kdo tam?“ a ruku položil na meč, zatímco ten menší a podsaditý sáhl za záda pro samostříl. Za nimi, mimo dosah světla pochodní, šlo tušit přítomnost dalších dvou jezdců.

„Jsme členové bludovské městské stráže,“ odpověděla Jasina, „máme vzkaz pro posly Ignáce Ronacinka. Jste to vy?“

„Může být,“ zabručel muž a popojel blíž. „Co je to za vzkaz?“

I Jasina se přiblížila o dva kroky, takže teď stáli mezi oběma podezřívavě se měřícími skupinami, a podala mu svinutý pergamen. Byla na něm hejtmanova pečeť a obchodní značka Ignáce Ronacinka, vyhlášeného bludovského zlatníka.

„Ty jsi Kalan Oceliř,“ nadhodila, zatímco muž otvíral dopis.

„A ty Jasina Železná tykev,“ odvětil. „Setkali jsme se před čtyřmi lety u Lasbrucku, že?“

„Ano, asi tak. Pořád na cestách?“ zeptala se a s jistou ne-libostí sledovala, jak Kalan prohlíží list. Umění číst patřilo mezi potulnými žoldáky k vzácným dovednostem; sama si dost zakládala na tom, že jej ovládá. Proto vždycky těžce nesla, když narazila na někoho se stejnou schopností.

„Většinou. Můžu se zeptat, proč ten náhlý zájem?“ otázal se a vrátil jí list.

„Na ulicích se dá leccos zaslechnout. Třeba to, že dnes má přijet do Bludova zásilka drahých kamenů, a také to, že se chystá její přepadení. Nic určitého, jen běžné drby.“

„Lesy jsou divoké,“ pokrčil rameny Kalan. „S možností přepadení se vždycky počítá, proto jsme tu my.“

„Ano, ale tohle má být banda Černého Roba. Jsou to lupiči z města, po kterých už nějaký čas jdeme. Proto to hejtmana zajímá.“

„Tady ale není město. Zvládneme to sami, díky.“

„Fajn,“ zazubila se, „tak my se budeme jen dívat.“

Naznačil úklon a kývl na své společníky, že je to v pořádku.

Vydali se společně zpátky k Bludovu, čtveřice strážných v čele a teprve za nimi skupina poutníků, rovněž v počtu čtyř mužů. Neotesánek ani neuznal za nutné vylézt zpod plachty.

„Proč cestujete takhle v noci?“ otázala se Kalana Jasina, která zůstala vzadu.

„Je to pohodlnější,“ odvětil, „cesty jsou prázdné, nikdo neobtěžuje, a když, aspoň víme, na čem jsme. Kromě toho nás platí za rychlost.“

Jasina jeho názor nesdílela, měla za to, že vždycky je jednodušší bránit tábor než čekat, kdo vás na cestě přepadne ze zálohy, ale nechala si své námitky pro sebe a raději sledovala okolní les.

Byli už dost blízko města a zanedlouho se měl les stát přívetivějším, více prokletějším – pokud mělo dojít k přepadení, muselo by se to stát každou chvíli. Bylo též možné, že když lupiči uvidí, jak se skupina střežící jejich kořist rozrostla, rozumně upustí od svého záměru a nechají je projet. Tento vývoj by nikomu z přítomných nevadil, jakkoli by strážníci rádi bandu lapků dostali.

Náhle Liliana zpomalila, zavřela oči a dlouze se nadechla.

„Cítím kouř,“ zašeptala, když k ní došli Jasina s Žitkem.

„Že by tu někdo tábořil?“ nadhodil Ctimír. Sám necítil vůbec nic.

Víla zvolna zavrtěla hlavou.

„To není hořící dřevo, je to něco jiného.“

Pobídla zas koně a opatrně pokračovali dál, Liliana však nenápadně vytáhla luk a napnula tětivu. Také Jasina položila ruku na meč a Ctimír to udělal po ní. Oba věděli, že Liliana málokdy mluví do větru.

Pak se konečně něco stalo. To byla pro Jasinu téměř úleva, otevřený boj jí byl příjemnější než čekání v nejistotě, ovšem vývoj událostí byl jiný, než očekávala. Myslela, že první, co uslyší, bude zvuk výstřelu z luku nebo samostřílu, a říkala si, že když Kalan a jeho muži mají potřebu nést si na cestu temným lesem pochodně a vytvářet tak terč, je to jen jejich problém. Nebylo to však zadrncení tětivy, co přerušilo noční ticho – bylo to zvláštní tiché zasyčení, jako když kápne horký olej do ohně, a zaznělo takřka současně z více míst. Tma prudce zhoustla, neboť do vzduchu se vyhnula mračna kouře z několika ohnisek a celý prostor naplnil zvláštní čpavý puch, který obracel žaludek. Nepřipomínal nic známého, snad horký dehet s příměsí čpavku, ale i toto přirovnání bylo jen velmi přibližné.

V prvním okamžiku Jasinu napadlo, že jde o nějaký jed nebo omamnou látku, zadržela tedy dech a honem hledala něco, čím by si přikryla ústa. Brzy však pochopila, že kouř má jiný účinek. Všech osm koní začalo v té chvíli zděšeně ržát; frkali a trhali sebou, tloukli kopyty do země a vyhazovali jako smyslů zbavení. Lilianě se podařilo včas seskočit, než její klisna střemhlav vlétla mezi stromy, Ctimír skočil nebo spíše se štěstím sletěl do mlází. Jasina udělala tu chybu, že se pokusila svého vraníka uklidnit, a stálo ji to náraz do větve borovice, která ji vyhodila ze sedla a značně jí pochroumala rameno. Koně se plašili, ten pach je přiváděl k šílenství, žádný z jezdců už se v sedle nedržel a ve tmě a dýmu mohla Jasina jen doufat, že nikdo nezůstal pod ko-

pyty vyděšených zvířat. A pak teprve se ozvaly výstřely z kuší.

Jediná pochodeň, která ještě kdesi v cárech dýmu poblíkávala, sletěla na zem a suchá tráva kolem ní začala černat. Zazněl úder meče tnoucího do masa a mezi rykem splašených koní se ozval jeden smrtelný sten a pád mohutného těla. Několik dalších mečů opustilo pochvy, ve tmě byly vidět jen míhající se stíny, ze všech stran se ozývalo praskání větví drcených při bezhlavém úprku splašených koní. Kuň, který táhl káru, se rovněž vrhl do lesa, kára se vzpříčila mezi kmeny a strhla zvíře na zem, kde zoufale funělo a tlouklo kopyty kolem sebe.

Tráva kolem ležící pochodně se vzňala a plameny přeskočily na malý smrček s kmenem oblitým smůlou, který se s rychlostí lusknutí prstu proměnil v ohnivý sloup a osvětlil scénu.

Uprostřed cesty ležel mrtvý hřebec a nohy mu ještě trochu šhubaly, krk měl rozseknutý a celé plece zkrápěla krev, jiné koně vidět nebylo. Nad ním stál Kalan s obnaženým mečem; příkrčený, pátral zrakem ve tmě, odkud přijde útok. Jeho tři druhové se kryli po stranách cesty, každý si vyhlédl nějaké místo, odkud by nejlépe mohl čelit napadení. Šípy našťestí zřejmě nikoho nezasáhly, střelba přišla příliš pozdě, naopak v prachu cesty již leželo jedno tělo lupiče, oděné v černém a s tváří omotanou šátkem.

Jasina spočívala pod borovicí, s jejíž větví se předtím tak nehezky potkala, Liliana stála kousek od rozbité káry, Ctimír vystrkoval hlavu z mlází a v ruce měl připravenou vrhací dýku.

V okamžiku, kdy záře ohně rozehnala temnotu, vyloupla se z krytu stromů další zahalená postava. Liliana jí byla

nejblíž a měla luk připravený k výstřelu; dřív než lupič pozvedl meč nad hlavu, poslala do jeho prsou šíp. Neměl žádnou těžkou zbroj, to bylo zřejmé, jen koženou halenu. Z takové blízkosti musel šíp vniknout hluboko do hrudi, možná že špička dokonce vyšla zase ven, lupič přesto nepadl. Ani nezpomalil, zamával mečem nad hlavou a s nelidským řevem vyrazil proti Lilianě. Ta stačila zasadit další šíp a znovu vypálit, střela prošla muži těsně pod klíční kostí a ve svitu ohně byl jasně vidět zkrvavený hrot trčící nad jeho ramenem. Zavrával, ale stále držel meč nad hlavou, k víle mu už zbýval jen jediný krok, z úst mu spolu s krví stále vycházel nenávistný řev, oči měl rudé a bez života.

V poslední chvíli jej zezadu zachytil Neotesánek, který se konečně vyhrabal z trosek káry. Chytil jeho ruku s mečem a trhl za ni, byla to síla padajícího balvanu, lupič přesto dokázal udělat ještě krok a volnou levou pěstí udeřit proti Lilianě, že taktak stačila uskočit. Pak teprve jeho údy ochably a byl mrtev.

To však stále nebyl konec, další z lupičů vyrazil z lesa a nedbaje přesily, nedbaje smrti svých dvou druhů se vrhl proti Kalanovi, mával mečem se zběsilostí, která téměř popírala, že mají před sebou lidskou bytost, spíše vypadal jako běs utržený ze řetězu. Kalan, i když nejprve držel obrannou pozici, před jeho šílenstvím uhnul a raději se vyhnul jeho meči, než aby odrážel úder. Jasina mu vyrazila na pomoc.

Stanuli u něj každý z jedné strany, muž se otáčel hned na jednu, hned na druhou stranu jako zvíře zahnané do kouta a zuřivě sekal mečem do vzduchu. Kalanovi muži drželi pozice, ale žádný další lupič už se neobjevoval. Ctimír s Lilianou ušlapali trávu kolem hořícího stromu a hlídali, aby se požár nerozšířil – smrček stál naštěstí stranou od ostatních

stromů a bezové houští pod ním se jim podařilo uhasit. Smrdutý kouř se zvolna rozptyloval a světlo ohně uhasínalo. Neotesánkovi se povedlo přiblížit ke koni zapřáhnutému v káře a přidržet mu přední nohy, aby si ještě víc neublížil, hlubokým hlasem mu něco broukal a kůň se zvolna uklidnil.

Poslední lupič se vrhl proti Jasině a Kalan jej zezadu udeřil naplocho mečem do ramene hned u krku. Muž se po něm ohnal, nedbal napřážené čepele, Kalanův meč mu vnikl do břicha, ale on, jako by si toho ani nevšiml, dál mával svou zbraní a sunul se za svým cílem, meč mu pronikal hlouběji a hlouběji do útroh. Jasina zezadu sekla po jeho ruce s mečem, aby jej odzbrojila. Roztála mu předloktí, přesto zbraň nepustil. Klesl na kolena a stále mečem mával, jako by to bylo pro ten malý zbytek jeho života to nejdůležitější.

Kalanovi se konečně podařilo vytrhnout čepel z rány, lupič ztěžka vzdychl, jeho meč se zasekl do hlíny a zůstal třčet. Muž se jej pokusil přidržet, ale ruce mu sklouzly a svalil se na zem.

Jasina věděla, že na probodené břicho se tak rychle neumírá, ale když k němu poklekla, zjistila, že je skutečně mrtev, navíc měl svaly ztuhlé v křeči tak, že se jí ho ani nepodařilo obrátit.

Vstala a pohlédla na Kalana. Ten už se o tělo lupiče nezajímal, opět stál u svého mrtvého koně a čekal, zda se neobjeví další nepřátelé.

„Co je to za lidi?“ utrousil jeden z jeho mužů.

„Nevíme,“ odvětila Liliana zvolna. „Myslím, že jich je víc.“ Pátrala zrakem mezi stromy, ale neviděla žádný pohyb.

„V tom případě bude nejlepší odtud zmizet,“ rozhodl Kalan. „Pokud tedy nemáte chuť pročesávat les nebo čekat, co dalšího na nás vymyslí.“